

Fiecare om ar vrea să-și nemurească numele fie prin averea moștenită, fie cu ajutorul norocului, fie prin înzestrarea cu care a fost dăruit la naștere: minte sprintenă, inimă iubitoare și generoasă, înfățișare și maniere cuceritoare, îndrăzneală și perseverență. Dar cum calea moștenirilor este pe cât de strâmtă (doar câte una de leac pe ici, pe colo), pe atât de nesigură (vântul schimbărilor de macaz politic spulberă cât ai bate din palme cele mai statornice sau – după caz – cele mai sfidătoare moșteniri dintr-un anumit moment istoric – a se revedea soarta regelui Ludovic al XVI-lea, a țarului Nicolae al II-lea și a întregii lui familii, a cuplului Ceaușescu, precum și cea foarte recentă a câtorva ”nemuritori” șefi de state arabe), în aceste condiții, prin urmare, ariviștii, fripturiștii și carieriștii își satisfac respingătoarele lor pofte de înavuțire și cățărare socială prin infuzarea norocului călăuzitor cu seva extrasă din gama diversificată a însușirilor proprii tuturor lichelelor: lăcomie, perfidie, slugărnicie, minciună, trădare etc.
Tot de-atunci începe nu doar căderea, ci chiar ratarea spectaculoasă a unora dintre oamenii onești și înzestrați, ei devenind victimele propriei rectitudini de care au dat dovadă în întrega lor viață și activitate. Ceea ce înseamnă că în cel mai bun caz sunt marginalizați până la deplina lor uitare de către exponenții acelor regimuri pentru care democrația se cheamă supunerea fără crâcnire în fața dispozițiilor venite pe cale ierarhică, oricât ar fi acestea de idioate și nedrepte, o democrație
à rebours
, temeinic angajată pe calea ciocoismului fără limite și frontiere, pentru a cărei liniște (dătătoare de nenumărate neliniști cetățenești) întotdeauna cantitatea sau numărul slugarnicilor și răbdătorilor are câștig de cauză în fața calității.

Și tot ce se poate ca unii dintre ei să cadă în mrejele alcoolului, îngroșând astfel rândurile nedreptățiților și dezrădăcinaților, dar fără a păstra șansa reabilitării prin acțiunea miraculoasă a politicii (e clar, pretutindeni politica se face cu bani, pentru bani și influență!), care știm prea bine că l-a făcut președinte pe fostul elev submediocru Traian Băsescu și care, așijderea, îl menține în prima linie a puterii rusești pe fostul kaghebist Vladimir Putin (acest Raputin...fără capul atotputernicului clarvăzător), cu toate că în calitate de președinte, personajul putinian s-a descalificat ca om și politician inclusiv prin aceea că a ordonat uciderea prin împușcare a Annei Politkovskaia în chiar liftul blocului unde locuia, celebra jurnalistă făcându-și-l dușman de moarte pe stalinist din pricina curajului și a insistenței cu care i-a deconspirat manevrele dictatoriale ascunse sub coaja subțire a democrației kremliniste.
Desigur, toate ratările își au sâmburele lor de dramatism. Dar dacă ratările individuale stârnesc doar compasiunea și regretul cunoștințelor (cu atât mai amarnice cu cât cel în cauză este mai înzestrat), fără ca prin aceasta să fie primejduite destinele altor semeni, altfel se pune problema în cazul acelor gafe politice și economice care constituie hrana predilectă a ratărilor de rang național. Căci ele nu doar că afectează destinele unei bune părți dintre cetățeni, dar avariază grav și prestigiul internațional al țării.
Iar România postdecembristă, departe de a-și întrebuința cu maximum de eficiență impresionantul capital politic acumulat în timpul Decembriadei, a sfârșit prin a se afirma drept campioana ratărilor monumentale.
Iată câteva dintre ele:
1)

Asasinarea soților Ceaușescu
în chiar ziua de naștere a Mântuitorului, i-a făcut pe mulți dintre românii cu scaun la cap să cam cadă pe gânduri în acele zile de coșmar când unii dintre compatrioți alimentau cu sângele lor sângele unei revoluții mai mult decât suspectă, timp în care străinii își impuneau tot mai multe rezerve vizavi de destinul creștin al României, un remarcabil destin adjudecat pe parcursul întregii sale istorii milenare (cu inerentele derapaje bolșevice) prin omenie, ospitalitate și toleranță.
Am revăzut la OTV în decembrie 2011 întreaga mascaradă numită proces și am simțit cum două sentimente pun stăpânire pe mine:
a) Unul de
milă
față de cei doi bătrâni, care – deși în corzi – mi s-au părut mult mai demni decât încrâncenații lor acuzatori (în pledoariile lor, penibilii avocați ai apărării au reușit performanța să-l surclaseze pe procuror!).
De pildă, în intervențiile și punctările sale, președintele acelui penibil complet de judecată s-a arătat nu doar jignitor de arogant cu cei doi inculpați (și asta în mod repetat!), dar și-a permis s-o trateze pe femeia Elena Ceaușescu cu o lipsă de politețe ce nu-i face cinste nici unui bărbat, necum unui judecător!
E clar că Ceaușeștii nu trebuiau judecați în pripă și împușcați ca niște câini turbați, atâta vreme cât noii conducători ai celorlalte state comuniste s-au bucurat de un tratament tolerant și civilizat.
Dar pentru umplutorii vidului de putere, în principal pentru trio-ul de tristă amintire Ion Iliescu - Victor Atanasie Stanculescu - Gelu Voican Voiculescu, era imperios necesar să se descotorosească rapid de cei doi Ceaușești printr-un simulacru de proces, fiind conștienți că în cadrul unui proces derulat obiectiv și corect (cu probe, martori, expertize etc.), ei riscau să fie dovediți trădători, impostori și profitori. Așa că au încercat să-și justifice dublul asasinat prin gogorița cu teroriștii care acționează atâta timp cât Ceaușeștii sunt în viață, chipurile pentru a-i elibera din captivitate.
Câți dintre românii de-atunci au fost serios intrigați de faptul că teroriștii s-au volatilizat cu toții îndată după încheierea răfuielilor cu cuplul Ceaușescu, trupele antiteroriste nereușind să captureze nici măcar unul dintre ei?!
b) Al doilea sentiment care m-a încercat în acele momente a fost unul de revoltă. ”Bine, bine”, îmi spuneam eu cu indignare neputincioasă, ”Ceaușeștii au fost condamnați la moarte în principal pentru genocidul comis împotriva poporului român. Dar nu tot un sinistru genocid este actuala ruină a economiei românești, tablou care obligatoriu trebuie completat cu groaznica disperare în care-și târâie zilele cea mai mare parte dintre români și cu spectrul înfricoșător al unei datorii externe de peste 100 de miliarde euro? Pe președinții postdecembriști, împreună cu uneltele lor de încredere, cine-i va judeca pentru vina că au pus țara pe butuci?”
2
)A doua mare ratare
privește dezastrul economiei în general, al agriculturii în special. Îmi aduc aminte că Victor Surdu, ministrul Agriculturii la acea vreme, urla la radio din fundul bojocilor: ”Ce așteptați, oameni buni, de nu mergeți să vă luați din C.A.P.-uri (Cooperative Agricole de Producție) ce este al vostru?”
Iar oamenii l-au ascultat, că de, românii dau dovadă de multă sârguință când este vorba de șutit, și cu mic cu mare au tăbărât pe C.A.P.-uri, făcând una cu pământul ceea ce nu și-au putut

însuși: vite, cereale, inventar agricol, materiale de construcție etc. Doreau în acest chip devastator nu doar să-și serbeze libertatea de esență vandalică (eliberarea, de exemplu, de teama în care au trăit ani de zile din pricina micilor și neîntreruptelor furtișaguri), ci și să pună cu nădejde umărul la ruinarea completă a economiei, astfel ca opinia nedemnilor conducători de-atunci, cum că industria românească nu este altceva decât o colecție de fiare vechi, să fie adeverită de situația din teren.
Și iac-așa, spre bucuria străinilor pragmatici, românii și-au tăiat craca de sub picioare și au căzut atât de zdravăn în cap, încât nici după 22 de ani de la acele jenante barbarii ei nu realizează că dacă producția fără consum este un nonsens, atunci consumul fără producție indigenă este o nebunie înrobitoare și că numai agricultura, în strânsă colaborare cu turismul și transporturile (evident, după modernizarea simțitoare a infrastructurii), posedă forța necesară (avantaje absolute și relative) pentru a scoate țara din actuala fundătură și a o îndrepta spre prosperitate și echilibru.
3)
Cea de-a treia
ratare vizează reconfigurarea psihologiei românului postdecembrist, în sensul că tot mai mulți indivizi dau din coate pentru a-și mări necontenit aria drepturilor și libertăților (pentru ei libertatea este totuna cu libertinajul!), în tot acest timp străduindu-se din răsputeri să-și restrângă aria obligațiilor până la uitarea celor mai elementare îndatoriri față de Dumnezeu și semeni, îndatoriri care conferă raporturilor sociale moralitate, raționalitate și legitimitate, altfel spus umanitate și civilitate, atunci când fie prin educație, fie prin constrângere, relațiile interumane sunt menținute pe segmentul civilizației cuprins între suportabil și agreabil.
Și iată cum românul antedecembrist, acel om nou forjat după modelul lui
homo sovieticus
(hoț, leneș, laș, mincinos și turnător, într-un cuvânt canalia în curs de desăvârșire) și-a văzut visul cu ochii mai ceva ca fiii lui Israel după ce au intrat în Țara Făgăduinței la capătul a 40 de ani de peregrinări prin pustie: nu tu muncă și respect, nu tu disciplină și rușine, ci, dimpotrivă, creerea celor mai propice condiții pentru propășirea fărădelegilor și înflorirea fără precedent a actelor antisociale.
Cică, se apără guvernanții, așa pretind normele europene – ca hoții să devină bandiți sadea, ca pușcăriile să-și râdă în hohote de sanatorii și spitale, ca bărbații și femeile să-și legalizeze împerecherile împotriva firii și ca guvernele de paie să lupte din răsputeri împotriva corupției, dar să aibă orbul găinilor când vine vorba de megatâlharii din propria ogradă.
Iar criza de identitate a românilor de azi se datorează nu atât escaladării fără precedent a infracționalității, inclusiv a celei juvenile, prin utilizarea toleranței și iertării acolo și atunci când se impune severitatea și pedeapsa, cât mai ales condamnabilei ușurințe cu care autoritățile de după Decembriadă au încuviințat trecerea în actele oficiale de la
țigani
la
romi
(ba cu un singur r, ba cu doi), un bumerang care, iată, s-a întors periculos împotriva românilor, după ce străinii (mai cu seamă occidentalii) au văzut în rom (sau rrom) ediția prescurtată a românului.
Cum să le clarifici treaba asta după suita de nelegiuiri din țările lor, ai căror autori sunt tot acuși-acuși fie românii puși pe căpătuială prin toate mijloacele, fie țiganii plecați din România în vâjâială?!

Așa că pe bună dreptate se arată foarte îngrijorată Academia României de consecințele incalculabile ale acestei gafe de proporții a autorităților postdecembriste (un semnal de alarmă răspândit pe internet): Nu numai că românii sunt deja asimilați cu țiganii, dar – persistând în această voită descalificare a românilor – pentru autoritățile străine s-ar putea ca în scurt timp România să reprezinte o necesară patrie a țiganilor de pretutindeni.
Și atunci să te ții: Românii ajunși pe drumuri sau tolerați în propria lor țară, vor plânge cu ochiul îndreptat spre
Romania țiganilor
și vor râde fără bucurie cu ochiul îndreptat spre
Țiganiada
lui Ion Budai-Deleanu...
4) În sfârșit, dar nu în ultimul rând,
cea de-a patra
ratare, aflată în plină și interminabilă derulare, are în vedere reformele dezastruoase din educație, sănătate și administrație, iar mai nou hidoasa reformă a statului băsescian. Toate aceste reforme tind spre haos și îngrijorare crescândă în rândul cetățenilor preocupați de viitorul României: s-au închis spitale și școli, în continuare vor fi aruncați pe drumuri alte zeci de mii de bugetari, fără ca aceste jertfe să aibă puterea de-a îndrepta cât de cât situția din țară.
Notă: Se susține că România are prea mulți bugetari și că numărul lor trebuie grabnic redus a) pentru a face față cheltuielilor și b)pentru că așa sună directivele europene. Dar nici una din aceste justificări nu corespunde întru totul realității. Din următoarele motive: 1) Actualul stat băsescian, putred până în măduva oaselor din cauza corupției, incompetenței și a disprețului arătat cetățeanului de rând până în preajma alegerilor, va supraviețui cumva cu împrumuturi oneroase și cu banii furați prin ciuntirea sistematică a pensiilor și lefurilor, respectiv prin disponibilizări iresponsabile în două din compartimentele cheie ale unui stat modern și civilizat – educația și sănătatea.
Dacă s-ar dori cu adevărat despovărarea statului, atunci ochii ”tăietorilor în carne vie” n-ar trebui să stea permanent pironiți pe pensiile și lefurile amărâților, ci ar cam fi timpul să se îndrepte spre cele trei zone doldora de resurse financiare:
-
economii
, nicidecum creșterea an de an (chiar în aceste vremuri de criză!) a cheltuielilor instituțiilor ce înfulecă banii cu polonicul: Parlament, Președinție, Guvern. Că dacă-i austeritate, atunci s-o simtă cu toții, de la vlădică până la opincă;
-disponibilizarea baștanilor și învârtiților
din instituțiile centrale, că doar cu unii ca ei statul își consumă cea mai mare parte din vlaga lui financiară;
-cum
preoții, pastorii
și cei asimilați lor sunt cu toții funcționari ai statului (în România secolului 21, Biserica încă nu este separată de Stat!), de ce nu se operează disponibilizări și în rândul lor? Dimpotrivă, actuala tendință cu totul și cu totul absurdă este pentru înmulțirea lor aproape exponențială, deși aproape toți banii încasați din serviciile prestate le intră în buzunare...
2) Este adevărat că Uniunea Europeană recomandă disponibilizările, dar numai acolo (în acele țări) unde nu există alte căi (datorii mari, stagnări sau chiar sensibile regrese economice). Cum România se laudă cu creșteri zero, care se traduce prin stagnare, este limpede de ce calea

disponibilizărilor a ajuns să fie bătută de Boc și ai lui cu atâta osârdie – nu au de unde scoate bani pentru plata facturilor, dobânzilor și lefurilor pentru oamenii din sistem. Ba și mai rău. Întrucât nu există nici un plan de dezvoltare (nu-i cine să-l elaboreze, sau nu se dorește acest lucru?), anul care de-abia a început va agrava și mai mult problemele cu care se confruntă cam de multișor România.
Guvernele occidentale, în schimb, sunt intens preocupate să găsească cele mai potrivite soluții pentru creștere economică, în nici un caz pentru bătuta pe loc.
AUTOR: George Petrovai
www.sighet-online.ro